Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція пôдъ ч. 13 улиця Жулиньского.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ: въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 98. Пятниця 3 (15) Мая 1891. Рôкъ I.

Торговля солею.

Двѣ не лишь для нашого краю але и для цѣлои Державы дуже важнѣ справы були сими днями порушенѣ въ комісіи буджетовôй, а рѣчь певна, що якъ ихъ комісія залагодить, такъ и ухвалить палата пословъ, хиба що може тутъ и тамъ поробить въ своѣй ухвалѣ якѣ маленькѣ змѣны. Справы тѣ то сôль и льотерія. Перша зъ нихъ, то одно зъ найбôльшого добра въ економічнôй господарцѣ кождого народу, а друга то нѣбы та отруя, що не робить смерти вôдъ разу, але нѣбы то оживляє чоловѣка, додає єму якоись нової, чародôйнои силы а на дѣлѣ нищить єго поволи яжь наконець и убиває. Обѣ тѣ справы залагодила комісія буджетова вправдѣ не такъ, якъ того може сподѣвали ся тѣ, що даючи мандаты своимъ нововыбранымъ посламъ, вôдъ нихъ домагали ся — бо прецѣ и держава має та и мусить мати свои интересы — але все таки видко зъ тыхъ ухвалъ, що бодай въ недалекôй будучности справы тѣ будуть користнѣйше, якъ теперь залагодженѣ.

Чи треба тутъ доказувати, якъ велике значѣнє має сôль для людей и худобы особливо въ тыхъ краяхъ, що переважно займають ся хлѣборобствомъ? Але коли она всюды має дуже велике значѣнє, то у насъ вже певно найбôльше, божь прецѣ нашъ край єсть найголовнѣйшимъ єи складомъ для цѣлои державы. У насъ въ природѣ найбôльше соли, а мимо того годѣ єи дôстати дешево не то вже чистои для людей до стравъ, але навѣть и нечистои для худобы. Не диво, що нашъ народъ не може тому надивуватись, якъ то може бути, що сôль єсть въ краю а все таки треба єи переплачувати. Та обставина була и причиною, що нашѣ послы вже вôдъ давна домагають ся зниженя цѣны соли хочь бы для худобы. Давнѣйшими часами порушали ту справу пос. Озаркевичь въ Радѣ державнôй а пос. Романчукъ въ соймѣ; теперь порушивъ єи въ комісіи пос. Козловскій а за нимъ пôйшли и послы; Менґеръ, Лупулъ та Морзей. Але отъ що показало ся: то само, що правительство вже неразъ давнѣйше говорило, що найважнѣйшою перешкодою для зниженя цѣны соли єсть угода зъ Угорщиною и доки та угода истнує, доти не можна буде нѣчого зробити. Правительство однакожь буде старати ся всѣми силами, щобы сю справу якось добре залагодити, бо и само видить, що справа та вôдбиваєсь дуже прикро на широкихъ кругахъ людности. Дальшою причиною, задля котрои не можна знизити цѣны соли, суть великѣ єи запасы; єсть то рѣчь легко понятна, що коли добуло ся тôлько а тôлько соли зъ землѣ и заплатило ся за ню якусь суму, то годѣ нинѣ знизити єи цѣну, бо тогды була бы страта на тôмъ, що єи выкопанє зъ землѣ коштувало.

Але п. Міністеръ згадавъ ще про одну причину, котра пôдносить цѣну соли, а котру можна бы усунути, т. є. торговля соли. Солею вôльно торгувати кождому, а що до тои торговлѣ беруть ся найбôльше жиды, то и найбôльша причина того, що сôль дорога. Чи не можна бы отже сю причину усунути, чи не можна бы черезъ торговлю знизити цѣну соли? П. Міністеръ радить, щобы закладати бôльшѣ склады соли, та щобы до торговлѣ солею брали ся спôлки. У насъ доси, що правда, брали ся поодинокѣ люде, крамарѣ, до торговлѣ солею, але стрѣчали богато трудностей; головно жалують ся крамарѣ, що имъ по складахъ трудно дôстати соли, мусять довго чекати и гайнувати часъ, а коли вже и дôстануть ся до складу, то не можуть знов выбрати собѣ такои соли, яка бы имъ була догôдна. Рѣчь ся до якоись мѣры навѣть легко зрозумѣла: годѣ прецѣ заходитись богато коло того, хто купує лишь на пр. кôлька сотокъ, а скорше треба пильнувати великого гуртôвника. Але бо були у насъ случаѣ, що у насъ брались и цѣлѣ громады до торговлѣ солею та ѝ также якось не дуже добре вело ся, и они мусѣли залишити ту торговлю. Рѣчь то зовсѣмъ зрозумѣла, що громада „великій чоловѣкъ“, але до рады — и то не завсѣгды — але до торговлѣ, громада, въ котрôй не разъ нема може и одного чоловѣка, котрыйбы знавъ ся на торговли, до нѣчого нездала; богато бесѣды, богато толкôвъ и сварнѣ, а хôсна мало. Певно було бы лѣпше, щобы до торговлѣ солею брали ся с п ô л к и к р а м а р с к ѣ, заснованѣ не лишь для хвилевои потребы, але зорґанізованѣ таки на крѣпкихъ и широкихъ основахъ. Спôлка крамарска могла бы тогды бути гуртôвникомъ для торговлѣ солею на великѣ розмѣры, а члены єи могли бы вже займати ся дрôбною продажею.

Але до такихъ спôлокъ не досыть бы лишь доброи волѣ и охоты зô стороны крамарѣвъ; треба, щобы они знайшли пôдпору и де инде. П. Міністеръ заявивъ теперь въ комісіи буджетовôй, що треба бы, щобы до торговлѣ

21

Задля святои землѣ.

Стежка передъ хатою.

(Повѣсть Севера).

(Дальше).

Передо пôвночи посадили молоду на дѣжцѣ, посередъ хаты. Старостиха повôдпинала зъ головы квѣты, розплела косы, дружки приспѣвували, дружбы жартували зъ Антошка, кумця обтирала запаморочени горѣвкою очи, музики приґравали сумно:

Не вий ся хмелино по тычинѣ...

Старостисѣ подали бѣлу хустку, котрою середъ загальнои утѣхи та веселости накрыла Ганусю. Першій перетанцювавъ зъ молодою ґаздынею староста и всунувъ пôдъ розстелену на столѣ хустку срѣбного ринського.

Гануська танцювала по черзѣ зъ усѣма весѣльниками, а кождый всувавъ пôдъ хустку грошѣ. Кумця згорнула въ запаску и вôддала Ганусцѣ.

Тихо плынувъ мѣсяць середъ мерехкотячихъ зôръ по темнôмъ зводѣ неба, купаючись въ прозрачныхъ, на ґранатовôмъ тлѣ, блакитахъ. На небѣ було тихо, святочно, въ куминôй хатѣ поважно. Музики дрѣмали въ кутѣ, весѣльники були помучени, Антошко поглядавъ на Гануську повными жару очима. Гануська зрозумѣла, та хотѣвши хлопця потѣшити, наблизилась до него.

— Пôйдемо.

Дѣвчина пошептала зъ кумцею, збудили музикъ, молодѣ пôбрали ся за руки, музика напередъ, а дружки и дружбы за ними. Кумця побѣгла упередъ нихъ приймити молодыхъ хлѣбомъ и сôлью, та засвѣтити въ хатѣ.

При входѣ молодыхъ черезъ порôгъ въ хату, посыпались спѣвы, смѣхи та дотепы. Кумця обнимала молодыхъ, дружбы забрали музикъ, Ягелина взяла кумцю за-пôдруки й пôйшли всѣ разомъ до коршмы.

— За тото дурне теля — говорила стара кумцѣ — набрала ся людского пошанôвку, вôйтишинои зависти, выгуляла ся, гейбы на своѣмъ весѣлю, та й навеселила ся. И я вдоволена й пресвята Дѣва въ небѣ.

— И не жалуєте? — спытала кумця.

— Лишь тогдѣ було маркотно, якъ заглянула до стайлѣ; а теперь.... Ив-га! Напередъ хлопцѣ, най жидъ засвѣтить, бо псйсы пообрываю!

Хлопцѣ побѣгли напередъ, Ягелина обняла кумцю за шию.

Гануська и Антошко остали самѣ. Молода господинечка розглядала ся по выбѣленôй хатѣ, порозвѣшуваныхъ горшкахъ на стѣнахъ, по мискахъ въ полици, та по образахъ надъ лôжкомъ застеленымъ периною.

Пронятый чувствомъ любости Антошко, сидѣвъ на лавѣ, и не спускавъ ока зъ своеи молодои жѣнки.

— Ну, що, Ганусько, жалуєшь?

— А ты? — промовила любо, наближаючись идъ ньому.

Парень простягнувъ руки и пригорнувъ єи до себе.

— Ганусько! *Одна лишень стежка передъ хатою*, та мы дамо собѣ ради...

— Дамо! — прошептала Гануська, тулячись въ обôймы хлопця.

— Я бы тебе не давъ и.... за пять морґôвъ! — сказавъ Антошко, тулячи дѣвчину.

Въ хатѣ настала тишина, хочь макомъ сѣй. Довго глядѣвъ мѣсяць крôзь вымытѣ шибы у вôкно, вôдтакъ досвѣтокъ, за нимъ золоте сонце, а въ хатѣ усе було тихо, якъ бы макомъ сѣявъ. И хто знає якъ довго оно бы такъ було, якъ бы не принесене вôдъ кумцѣ котя, що вылѣзло на лôжко, перейшло тихо по перинѣ и стало злегка бити лапкою Гануську по лици, та мурликати, поки не збудило.

VIII.

Въ само полудне, въ недѣлю, молода пара що лишь вернула зъ церкви.

Антошко въ бѣлôй полотнянцѣ, Гануська у весѣльнôмъ корсетѣ, обоє помучени, сѣли на лаву, опираючи ся плечами до стѣны. Обоє встромили очи въ вôкно. Стежка и окрайокъ облогу роздѣлювавъ ихъ хату вôдъ шматка темно попелистои землѣ, пôдбѣгаючои легко въ гору идъ полудневи.

— Ну, и Шковоронъ продає, — промовила Гануська.

— Мусить, — вôдказавъ Антошко — бо якъ не вôнъ, то иншѣ продадуть.

солею брались спôлки, щобы збôльшувано склады; рѣчь отже очевидна, що правительство дало бы такимъ спôлкамъ и якусь помôчь, бодай якусь пôльгу при самôмъ закупнѣ въ державныхъ складахъ соли. Треба лишь, щобы у насъ такй спôлки завязували ся, а коли они будуть, щобы нашѣ послы представили правительству все, що и якъ у насъ дѣє ся, а тогды певно правительство не вôдмовило бы своеи помочи. Тымъ способомъ моглибъ нашѣ люде взяти въ свои руки такъ важну галузь торговлѣ, а було бы зъ тымъ добре не лишь самымъ спôлкамъ и ен членамъ, але и цѣлому загалови, цѣлому краеви.

Справы краєвѣ.

(Мелїорацїи грунтовѣ у всхôднôй Галичинѣ). Вôддѣлъ покутскôй товариства господарского, котрый урядує въ повѣтахъ коломыйскôмъ, снятиньскôмъ, городеньскôмъ и косôвскôмъ, звернувъ увагу на те, що въ тыхъ повѣтахъ знаходять ся дуже великѣ просторы, до 2000 морґôвъ, пôсля природы землѣ дуже урожайнѣ але зъ причины неперепускаючои долѣшнои верствы отже через надмѣрну вохкôсть не выдають майже нѣякихъ пожиткôвъ. Зъ тыхъ просторôвъ треба конечне звести воду, а тогды не тôлько бы збогатили ся приватнѣ властителѣ землѣ, але спомоглось бы загальне богатство краю. Длятого рада покутского вôддѣлу постановила взяти иницiативу въ тôй справѣ и зачати вôдъ повѣту коломыйского, обнимаючи бôльше мѣсцевостей вохкихъ вкупѣ однымъ пляномъ мелїорацiйнымъ. Рада вôддѣлу покутского удалась до Выдѣлу краєвого зъ просьбою — выделеґувати на кошт краю инжинѣра краєвого бюра мелїорацiйного до Коломыѣ. Сей мавъ бы выготовити плянъ вôдводненя мѣсцевостей повѣту коломыйского, якъ Корничь, Цѣнева, Замулинцѣ и Матѣєвцѣ.

Выдѣлъ краєвый вôднѣсъ ся прихильно до тои просьбы и выславъ инжинѣра И. Блявта до Коломыѣ, щобы выслѣдивъ положенє, якôсть и можливôсть вôдпровадженя воды, а заразомъ щобы удѣливъ интересованымъ властителямъ близшого поясненя що до збôрного переведеня тои мелїорацiи, що до заложеня руръ дреновыхъ, и т. п.

Друга просьба походить зъ повѣту каменецкого. Громада Стояновъ внесла ще въ роцѣ 1889 петицiю до сойму о запомогу на осушенє багнистыхъ сѣножатей и мокляковъ. Громада подала, що посѣдає 1488 морґôвъ багнистыхъ сѣножатей и мокляковъ, оброблене ихъ дуже трудне и коштовне, а выдатокъ такъ малый и якôсть сѣна такъ лиха, що ледви покрывае кошты управы. Громада же не мае нѣякихъ пасовискъ, тожь господарство рôльне пôдъупадає, а громадяне, котрѣ утримують ся зъ господарства рôльного, убожѣють, залягають зъ податками и попадають въ довги. Колибъ осушено мокляки, пôднеслось бы рôльне господарство а тымъ и добробытъ мешканцѣвъ.

Сеи петицiи соймъ не полагодивъ, а передавъ Выдѣлови краєвому до увзглядненя. Намѣрена тутъ мелїорацiя належить до катеґорiи меншихъ мелїорацiй, котрѣ дôстають субвенцiю зъ призначуванои на ту цѣль що року дотацiи диспонованои через мiнiстерство рôльництва, длятого Выдѣлъ краєвый вôднѣсъ ся до Выдѣлу повѣтового зъ заявленємъ, що прихиливъ бы до того, щобы на кошть фонду краєвого выконати пляны зъ начеркомъ коштôвъ, а опôсля поставивъ бы внесенє до мiнiстерства рôльництва, щобъ оно удѣлило субвенцiю зъ державнои дотацiи мелїорацiйнои на выконанє робôтъ, наколи громада потребує такои пôдмоги и наколи проектована мелїорацiя мае яке значѣнє для добра публичного. Выдѣлъ краєвый поручивъ Выдѣлови повѣтому, щобы наведенѣ въ петицiи громадскôй обставины выслѣдивъ и предложивъ свою гадку.

Въ вôдповѣди на се вôзванє сказавъ Выдѣлъ повѣтовый, що петицiя громады Стоянова заслугує, щобъ еи увзглядчити. Стояновскѣ болота простягають ся въ напрямку всхôднôмъ через громады Тетевчицѣ, Перятинъ, Сѣньковъ и Волицю Барилову. Пôсля гадки Выдѣлу повѣтового треба дослѣды робити на цѣлômъ обсягу мокляковъ, въ приближеню обрахувати кошты на осушенє и додавъ, що се лежить въ интересѣ повѣту. Треба тутъ додати, що через тѣ болота йде въ великôй части граничный кордонъ.

Выдѣлъ краєвый згодивъ ся въ засадѣ ще минувшого року на выготовленє проекту осушеня мокляковъ стояновскихъ, але зъ причины розпочатыхъ студiй въ заходныхъ сторонахъ краю мусѣвъ сю працю вôдложити на сей рôкъ. Отже теперь поручивъ Выдѣлъ краєвый инжинѣрови краєвого бюра мелїорацiйного Блявтови, щобы зъ помôчникомъ Рiбенбаверомъ перевели карты нiвеляцiйнѣ мокляковъ стояновскихъ, а опôсля выготовили проектъ технiчный для тои мелїорацiи.

Рада державна.

(14-те засѣданє палаты пословъ зъ дня 13 мая). На вчерашнôмъ засѣданю палаты пословъ, поставивъ посолъ зъ Трiєсту, Люцатто, интерпеляцiю до президента мiнiстрôвъ и мiнiстра торговлѣ, въ котрôй, вказуючи, що пôдчасъ послѣдныхъ розрухôвъ на Корфу, було житє и майно многихъ австрiйскихъ пôдданыхъ въ высокôй мѣрѣ загрожене, що торговли австрiйскôй грозить величезна шкода, и що иншѣ державы предприняли вже мѣры охороны, запытує, якѣ средства думає поробити правительство въ порозумѣню зъ мiнiстерствомъ дѣлъ заграничныхъ, для забезпеченя своихъ пôдданыхъ на йоньскихъ островахъ?

Мiнiстеръ справедливости предложивъ проектъ закона въ справѣ управильненя ремесла будôвничого. — Пос. Вурмбрандъ и товаришѣ, предложили проектъ закона о забезпеченю шкоды вôдъ огню. — Пос. Козловскiй и товаришѣ, ставили внесенє, щобы завôзвати правительство до предложеня проекту закона въ справѣ реформы приписôвъ о примусовôмъ стяганю податкôвъ и безпосередныхъ належитостей. — Пос. Люцатто и товаришѣ проектъ веденя руху, взглядно выкупна зелѣзницѣ Архикн. Альбрехта. На внесенє пос. Гомпеша, передано се внесенє комiсiи зелѣзничôй зъ 36 членôвъ.

Зъ порядку дневного принято безъ змѣны въ третôмъ читаню проектъ правительства въ справѣ змѣны §§. 17 и 52 закона войскового. — Пос. Морре мотивувавъ свое внесенє въ справѣ выданя нового закона о належитостяхъ стемплевыхъ. Внесенє се передано маючôй выбрати ся комiсiи для належитостей. — Пос. Дiпавлi мотивувавъ свое внесенє въ справѣ проекту закона о вôддѣленю палатъ торговельныхъ вôдъ промысловыхъ. Противъ того промавлявъ пос. Богатый, а пос. Шнайдеръ за; наконець, по промовахъ ґенеральныхъ бесѣдникôвъ, передано внесенє Дiпавлього дотычнôй комiсiи. Послы: Плясъ, Коде и тов. ставили внесенє взываюче правительство, щобы оно при маючôй настати реформѣ податковôй, зменшило податокъ ґрунтовый. — Пос. Ґреґорець и тов. ставили внесенє въ справѣ управильненя дотацiй католицкихъ капитулъ. — Пос. Лiнбахеръ и тов. предложили проектъ закона въ справѣ управильненя полiцiйного судовництва. Пос. Пернерсторферъ интерпелювавъ Мiнiстра дѣлъ внутрѣшныхъ, для чого

— Изъ Шковорономъ бувъ супокôй, але якъ купить хто лихій, або скупець...

— А *файный* кусень землѣ! — анѣ его посуха, анѣ вода, а родить — лише зерно кинь.

Гануська зôтхнула.

— Ганусько купѣмъ!...

Жѣнка здрôгнулась и поглянула на чоловѣка.

— Отъ не кпи собѣ, Антошку.

— Велика рѣчь три сотки! — вôдповѣвъ молодый хлопъ, выпростовуючи ся, та простягаючи мôцнѣ, жилавѣ руки. — Якъ бы лише яка добра робота трафила ся, то....

— Де? — пôдхопила живо жѣнка.

— Де небудь: при зелѣзници, при мостѣ, при гати на Вислѣ.

— И ты заробивъ бы три сотки?

— *Дыбного* нѣ! Я не бою ся, хочь бы якои роботы: можуть другѣ, можу и я.

— И ты бы пôйшовъ? — пытала жѣнка, зъ бôльшаючою утѣхою.

— Ще й якъ! Я якъ бы взявъ ся...

Пôднѣсъ до горы руки зъ затиснеными кулаками и почавъ трясти ними.

— Знаю я, мôй Антошечку, якій ты мôцный, — говорила зъ примиленємъ, — кобы лишь роботу напытати...

— Завтра жидъ ѣде до Тарнова, розвѣдає тай за двѣ шестки розповѣсть.

— И ты бы пôйшовъ? — закликала, обнимаючи его впôвъ; — Ей якъ бы то можна!

— А тобѣ не навкучить ся безъ чоловѣка?

— Та чому; але видишь: *для кусника святои землѣ*, най ся кучить, нѣчо зъ того.

— Якъ дôрвемо ся, якъ пôчнемо скибу на скибу класти а сѣяти, а волочити...

— Кобы лишь на чѣмъ!

— *Дурниця!* на святу землю кто небудь дасть грошѣ. Кумця прийде изъ своею коровою и телятьомъ, зъ нашои яловки стане корова, то вже буде трое.

— Трое! — скрикнула Гануська. — Кобы лишь тѣ три сотки...

— При мостѣ, або на зелѣзници можна заробити по *римському* денно: за сто днѣвъ, тай одна сотка!

— Ой иди, иди, хочь бы нинѣ! — шептала.

— Але перше дай що ѣсти, — вôдповѣвъ Антошко. Гнати о голодѣ десять миль...

— Або вже летишь?

— Кричишь, щобы нинѣ.

— Антошечку, ты дуже ущипливый, — прихлѣблювалась Гануська, высыпуючи зъ горшка тѣсто зъ журомъ.

Почали ѣсти, але зворушенє вôдобрало имъ охоту до ѣди. Задуманѣ, выловлювали поволи тѣсто, вдивляючись одно въ одного.

— Треба жида *зайти*.

— Але мудро! — радила Гануська.

Антошко моргнувъ на жѣнку, не мовь хотѣвъ казати: „Не бôй ся, знаю я, якъ!" Ѣли дальше. Гануська перша вôдложила ложку.

— Не ма молока, — промовила и зôтхнула.

— Буде молоко! — сказавъ Антошко, обтираючи ротъ рукавомъ полотнянки.

— Хиба бы я дѣдо, а не хлопъ. Одна *стежка передъ хатою*, та додамо до неи кусень землѣ! Ну, тогдѣ и тобѣ не буде маркотно, щось за бѣдолаха вôддала ся.

— Ходѣмъ до жида, — налягала Гануська, — бою ся, щобы не поѣхавъ.

— Тебе такъ пече? — говоривъ жартомъ Антошко.

— Здає ся, якъ бы *ми* хто свѣчки пôдъ ногами паливъ.

— Жидъ усе спить въ полудне.

— То выйдѣмъ зъ хаты, бо менѣ душно.

Выляла недоѣджене тѣсто въ цебрикъ для пôдсвинка, навергла на плечѣ хустку и потягнула за собою чоловѣка.

Станули на стежцѣ и поглядали на кусень землѣ, що пôдносивъ ся ребровато до полудня. Мовчали. Жадоба посѣсти его поглотила въ себе всѣ ихъ мысли, розбуджуючи пристрасти. Перша стямилась Гануська и пôйшла межою довкола рôлѣ.

И знова станули на звышцѣ. По выжатôй пшеници стерня выглядала, якъ густа щѣтка. Лишена на насѣнє конюшина, высыпалась червонымъ цвѣтомъ, пôдносилась въ гору; темно зелена натина бульбы прислонювала покопанѣ грядки.

— За рôкъ отсе, все буде твое, Ганусько; Чуешь? — прошептавъ Антошко.

Гануська подивила ся на чоловѣка, що ажь коло серця его завертѣло.

— Та чого такъ слѣпаки вытрѣщуешь?

— Зъ утѣхи, Антосуню.

(Дальше буде.)

на зборы въ справѣ голосованя женщинъ, позволено лишь подъ условіемъ, що въ нихъ не возмуть участи мужчины? — По залагодженю ще кôлькохъ поменшихъ справъ закрыто засѣданє, а слѣдуюче назначено на день 20 с. м.

Переглядъ політичный.

Вчера вôдбуло ся послѣдне засѣданє палаты пословъ передъ лат. Зелеными святами и послы по 8-дневныхъ феріяхъ, зберуть ся аж 20 с. м. на дальшй засѣданя.

Комісія буджетова, якъ доносять вѣденьскй ґазеты, бажає въ такъ приспѣшити свой працѣ, щобы до кôнця мая могла предложити повнôй палатѣ справозданє о цѣлôмъ прелімінари буджетовôмъ. Въ такôмъ разѣ, зъ послѣдныхъ дняхъ червня, могло бы наступити вôдрочене палаты.

Показуєсь, що декотрй вѣсти о атентатѣ на царевича були занадто пересаднй и що справа не стоить такъ зле, якъ то зъ разу можна було думати. Зъ Петербурга и Токіо маємо теперь офіціяльнй вѣсти, зъ котрыхъ выходить, що злочинець не ранивъ царевича тяжко. Наслѣдникъ престола самъ телеґрафувавъ до Петербурга успокоюючи, що до своего стану здоровля и завѣдомляючи, що буде й дальше вôдбувати подорожь безъ змѣны проґрамы. Злочинець ранивъ царевича мечемъ въ голову и замахнувъ ся бувъ ще другій разъ, але въ тôй хвили ударивъ єго палицею князь Юрій грецкій и поваливъ на землю та тымъ способомъ оборонивъ царевича. Мимо того ся сензаційна пригода не зовсѣмъ ще выяснена и длятого дає подставу до всѣлякихъ здогадôвъ и комбінацій переважно на той тематъ, що тутъ має ся дѣло зъ російскими революціонерами. *Köln. Ztg.* подає навѣть таку вѣсть, що за царевичемъ ѣздивъ якійсь революціонеръ россійскій, перебраный за жандарма и ажь въ Японѣ постановивъ єго убити выглядавши добру до того нагоду та ранивъ єго въ горло.

Въ Португаліи дѣє ся щось недоброго, але годѣ всего знати, бо власти тамошнй не перепускають нѣякихъ вѣстей. Декотрй французскй ґазеты доносять, що въ Опорто выбухла революція; єи вравдѣ хвилево придушено, але теперь выбухла она на ново и що дня суть бійки зъ войскомъ. Въ Лісбонѣ має поліція дуже строго поступати зъ жителями и задержує всѣ листы та депешѣ. Леда день можна сподѣвати ся, що въ Португаліи выбухне революція на великй розмѣры.

Fremdenblatt доносить, що сербске правительство рѣшило призволити королевôй на побутъ въ Бѣлградѣ тôлько до дня 13 с. м. Италіяньскій посолъ Гальвані хотѣвъ оногды наклонити королеву Наталію до выѣзду, но рады єго позôстали безъ успѣху. *Köln. Ztg.* доносить, що кор. Наталія приладила все до выѣзду и жде лишь, щобы єи насильно прогнано за границю. Она постарала ся о все, щобы самъ актъ выдаленя не обôйшовъ ся безъ найбôльшихъ демонстрацій.

Новинки.

— **Кандидатами на посла** до Рады державнои зъ округа Ярославъ-Чешанôвъ наводять польскй ґазеты п. Володислава Ґорского зъ Кашицъ, кс. Льва Пастора зъ Радимна директора тамошного товариства поворовничого, кн. Адама Любомирского и п. Высоцкого.

— **Люстраторомъ касъ громадскихъ** въ залѣщицкôмъ повѣтѣ именовано п. Штренера лѣсничого изъ Синькова на мѣсце дотеперѣшного люстратора п. Выбрановского.

— **Краєва Рада санітарна** заявила ся за отворенємъ аптики въ Ягольници и въ справѣ наданя концесіи на аптику на Засаню въ Перемышли.

— **Выдѣлъ товариства „Руска Бесѣда“** у Львовѣ уконституовавъ ся въ той способъ, що выбравъ и на дальше головою дра Савчака; заступникомъ головы выбрано инжиніра п. Осипа Ганичака, господаремъ проф. Иларія Огоновского, секретаремъ дра Андрея Коса, касієромъ проф. Ис. Громницкого, референтомъ театральнымъ дра Ярослава Кулачковского, а товариского житя въ „Бесѣдѣ“ має доглядати п. Ник. Шухевичъ. Дальше выбрано комітетъ зъ двохъ членôвъ, пп. Коса и Н. Шухевича, котрый має занятись устроюванємъ вôдчитôвъ, прогульокъ и забавъ спôльно зъ товариствомъ „Боянъ“. Артистцѣ панѣ Кирницкôй ухвалено 50 зр. запомоги на выѣздъ до купелѣвъ а артиста п. Яновича выслано до Россіи для студіованя тамошныхъ театрôвъ. Наконець ухвалено выделеґувати голову товариства до Тернополя для залагодженя деякихъ справъ театральныхъ и сконстатованя стану перебуваючои тамъ теперь трупы театральнои.

— **Не хочу, абы у мене хлопъ купувавъ.** Правдивый купець, дбаючій о свой власный интересъ не повиненъ нѣколи такъ говорити. А однакожь такъ мало стати са въ Коломыи, якъ о тôмъ доносять до Gazet-ы Narodow-ои. По послѣдныхъ выборахъ, подчасъ котрыхъ коломыйскй христіяне обохъ народностей, провидѣли разъ, що найлѣпше подати собѣ руки и двигати ся спôльными силами, отворено кôлька христіяньскихъ крамôвъ, котрй, якъ до згаданои ґазеты доносять, розвиваютъ ся дуже добре а теперь вôдкрыто ще склепъ зъ зелѣзомъ; жаль лишь, що декотрй купцѣ христіяньскй самй псують интересъ, разъ тымъ, що пôдносять цѣну товарôвъ користаючи въ хвилевои ситуаціи, а по друге тымъ, що нечемно обходять ся зъ купуючими у нихъ селянами и просто не хотять имъ продовати. Такъ сказавъ — якъ досять Gaz. Narod. — оденъ купець коломыйскій, христіянинъ, котрого имени тутъ поки що ненаводимо, одному селянинови, що хотѣвъ у него капелюхъ купити: „Не потребую, абы у мене хлопъ купувавъ“ и дѣйстно не продавъ селянинови капелюха. Добре ще, що присутнй въ склепѣ люде зъ интеліґенціи звернули увагу п. купця, що не ялося такъ поступати зъ купуючими. А прецѣ той панъ купець повиненъ бы то знати, що купецтво може найбôльше стоить чемностію; навѣть добрый товаръ не поможе, коли той, що єго продає буде нечемный. А щожь то хлопъ такого? Вôнъ собѣ за свои грошѣ такъ добре панъ якъ и кождый иншій и вôльно єму купувати де єму захоче ся. А на кимъ ти жиды найбôльше доробились маєткôвъ якъ не на хлопахъ. Колижь купець христіянинъ буде вôдпыхати свого брата, хочь бы и хлопа, то и самъ не буде мати нѣчого та ще и того хлопа буде назадъ пхати въ жидôвскй руки. Купцѣ христіяне повиннй уважати то собѣ за щастє, коли хлопы у нихъ купують.

— **Противъ засуду Кобриновои на смерть** внѣсъ сими днями адвокатъ дръ Дулємба жалобу неважности, въ котрôй жадає знесеня засуду, а зарядженя строгого, вôдповѣдного науковымъ поступамъ розслѣду стану умыслового у засудженои.

— **Выстава полуднево-африканьска** дра Голюба у Вѣдни, буде вôдкрыта въ суботу по полудни; вôдкрыє єи президентъ міністрôвъ ґр. Таффе въ заступствѣ протектора выставы, Архікн. Франца Фердинанда d'Естъ. Є. Вел. Цѣсарь прирѣкъ оглянути выставу а приѣде на ню также богато знаменитыхъ нѣмецкихъ и англійскихъ природознавцѣвъ.

Всячина.

— **36.000 зр. — за срѣбный годинникъ.** Сими днями подано до суду въ Пятицерквахъ на Угорщинѣ цѣкаву позовъ. Може десять лѣтъ тому назадъ, продавъ бувъ тамошный адвокатъ др. Д. комітатовому урядникови п. И., котрый мавъ славу знаменитого мысливого, срѣбный годинникъ за 18 до 20 заяцѣвъ. Але стало ся якось, що п. И. забувъ доставити умовленыхъ заяцѣвъ, а теперь, по 10 рокахъ, пригадавъ собѣ на то др. Д., добувъ письменну умову и вырахувавъ собѣ, що заяцѣ за той часъ були бы такъ розмножили ся, що представляли бы вартôсть 36.000 зр. Вôнъ подавъ отже черезъ адвоката М. жалобу до суду, а цѣле мѣсто дуже теперь цѣкаве, якъ суд залагодить сей запутаный процесъ. Запôзваный каже, що вôнъ не обѣцювавъ дати самицѣ, а лишь заяцѣвъ самцѣвъ, а самцѣ самй не могли бы були прецѣ такъ розмножити ся, якъ то дръ Д. собѣ вырахувавъ.

— **Жидовска голова.** Въ Ясахъ на Молдавѣ єсть якійсь жидокъ Мошко Гева, котрому лише що вôсѣмъ лѣтъ а вже умѣє такъ рахувати, що и старый такъ не потрафить. На испытѣ дали єму помножити число 8 пятнацять разôвъ черезъ себе а вôнъ заразъ вырахувавъ въ головѣ зовсѣмъ докладно, хочь сума яка зъ того помноженя вышла мала ажь 15 чиселъ. Єго спытали вôдтакъ кôлько минутъ єсть въ 48 лѣтахъ а вôнъ въ одной хвили вôдповѣвъ, що 25.228.800, пропустивши днѣ въ переступныхъ рокахъ. Наконець спытали єго, якй числа треба помножити зъ собою, щобы вôйшла сума 247.483, а вôнъ трохи подумавъ и сказавъ: 941 и 263. Хлопця сего вôддали теперь на науку до Букарешту.

Господарство, промыслъ и торговля.

Торгъ збôжемъ.

14 мая	Львôвъ	Тернополь	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	9 25 10 50	8.50 10·—	8.15 10.10	9.25 10.50
Жито	6.80—7.50	6.65—7.10	6.60—7.25	7.——7.60
Ячмѣнь	5.75—6.60	5.25—7.—	5.50—6.30	5.75—7.25
Овесъ	7.25—8.—	7.——7.50	6.85—7.50	7.50—8.25
Горохъ	—.——.—	6.— 10 —	6.— 10.50	6.30—9.75
Выка	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Рѣпакъ	12 5013 50	12.5013 25	12.2513.30	13.—14.—
Хмель	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Конюшина чер.	42.—52.—	41.—48.—	41.—47.—	42.—52.—
Конюшина бѣла	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Оковита	15.—15 50	—.——.—	—.——.—	—.——.—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Хмель ôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ одъ 15·— до 15 50 зл.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Римъ, 13 мая. Торакка, выдавець ґазеты *Opinione*, выдавъ брошуру, въ котрôй доказує, що все ще єсть бôльша часть тыхъ причинъ, котрй наказують Италіи держати ся союза зъ Австро-Угорщиною и Нѣмеччиною.

Нишъ, 14 мая. Шляхъ зелѣзницѣ надъ Тімокомъ, переставляють теперь на якихъ 64 кільометрôвъ близше до болгарскои границѣ.

Парижь, 14 мая. Правительство французске выслало оденъ корабель до Корфу, для забезпеченя французскихъ пôдданыхъ.

Буданештъ, 14 мая. На цитадели на горѣ Блёксберґъ, експльодувало кôлька патронôвъ, въ наслѣдокъ чого займила ся тамошна касарня. Огонь заразъ пригашено. Президентъ міністрôвъ вôдповѣдаючи на интерпеляцію пос. Ираніого, въ справѣ розрухôвъ въ бекешкôмъ комітатѣ сказавъ, що доходженя ще не скôнчили ся, але єсть надѣя, що робôтники успокоять ся.

Парижь, 14 мая. (Вѣсть аґенціи Гаваса). Ситуація на Корфу сталась дуже поважна. Двохъ жидôвъ убито. Жидôвску часть мѣста обступило войско и не пускає жидôвъ. Склепы позамыканй. Префекта зъ Корфу покликано до Атинъ. Выслано майора до зробленя порядку. На біржи въ Атинахъ великій спадокъ паперôвъ.

Токіо 14 мая. Урядово доносять: Россійскій наслѣдникъ престола ѣдучи кораблемъ на озерѣ Біва прибувъ зъ Кіото до Отеу. Злочинець, низшій аґентъ поліційный, допуститвъ ся атентату въ нападѣ фанатизму; вôнъ належить здаєсь до саммайскои секты, ворожои чужинцямъ. Рана царевича єсть три цалѣ довга, не дуже глубока. По завязаню єи поѣхавъ царевичь заразъ до Кіото. Пôсля иншихъ вѣстей зъ Япану рана не єсть небезпечна.

Берлинъ, 14 мая. Розôйшлась чутка, що міністеръ Майбахъ подавъ ся вже напевно до димісіи. Бюро Райтера доносить, що теперь вже и пôвурядово признають въ Франціи, що неправдивою єсвь поголоска, будь-то-бы Нѣмеччина посунула свои войска на границю Бельґіи.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимаѥ Контора **Льеопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.